

Adrian Pinteau: ‘Marii artiști nu sânt încrezuți’

Aș vrea să vorbim despre Copiii unui Dumnezeu mai mic. Cum vi se pare că se termină “povestea” dintre cei doi protagoniști? Eu am impresia că... nu prea bine!

La o primă lectură – a spectacolului și a textului – se pare că nu se termină bine, dar nu cred că aceasta e soluția definitivă. Mai degrabă e genul de piesă care beneficiază de “clasicul” final deschis. E posibil ca Sarah să facă efortul de a vorbi... E foarte greu, dar experiențele pe care le-a avut, inclusiv căsătoria, ar putea constitui un motiv pentru ca ea să se decidă să se integreze în societate, devenind un animal social așa cum suntem cu toții. Asta nu ar fi nici prea bine, nici prea rău. Există și cealaltă posibilitate: comunicarea să nu aibă loc, dar eu nu cred, că Mark Medoff

– scriind o piesă în care, dacă ne uităm bine, nu se întâmplă nimic negativ, nimic rău – s-o fi făcut pentru a ajunge la un final atât de sumbru.

De ce ați scris că v-a schimbat mult faptul că ați jucat în acest spectacol?

În primul rând, a venit la timpul potrivit, după o perioadă extrem de turbulentă, de “vijelioasă” din viața mea – munca la Hamlet cu Tompa Gábor – unde, mai mult decât cu spectacolul însuși (despre care eu cred că e impecabil), am avut de luptat cu o prejudecată comună. Am impresia că, de câte ori se ajunge la această experiență, “ceva” se pune în mișcare, ceva care macină mai mult decât lucrul la o piesă de mai mică notorietate și mai puțin inhibantă. Cât de mare profesionist poți fi ca să te apuci “liniștit” de

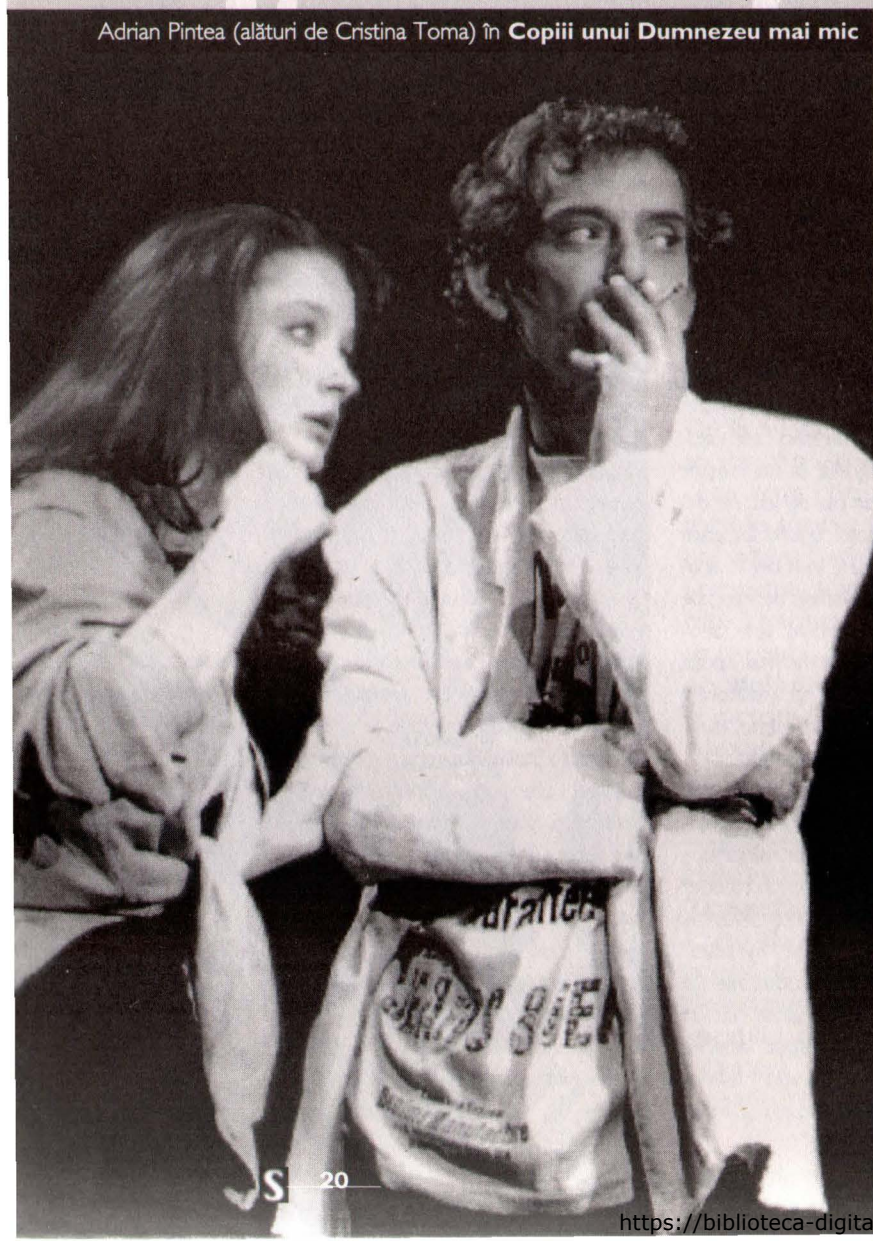
limbajul surdo-muților. Descoperi în felul acesta o altă lume, care a rezolvat foarte multe probleme de comunicare, chiar prin simplificarea ei, ducând la limpezirea raporturilor dintre oameni, la reducerea relațiilor dintre ei la ceea ce este esențial: simpatie, antipatie, ură, iubire, pozitiv, negativ, atracție, respingere. O lume aproape ideală, pentru că ceea ce ne creează nouă probleme este tocmai efortul de a comunica folosind căruțe de cuvinte, munți de cuvinte. Eu realizez acum această performanță fără să recurg la vorbe. Totul devine mai clar, scopurile se văd mai limpede, există o anumită franchețe; nu spun că n-au și ei vicleniile lor, dar în sufletul meu toate sunt învăluite într-o aură care ține de o imensă simpatie. Apoi, din punct de vedere profesional, un actor care știe să folosească, cât de cât, limbajul mimico-gestual (cum se numește el la origine) e un actor cu o experiență în plus.

Mulți îl invidiază pe Theodor Cristian Popescu, întrebându-se cum de a jucat un “monstru sacru” sub bagheta unui regizor atât de tânăr!

Nu știu cine zice sau crede (probabil, doar zice) despre mine că sunt un “monstru sacru”! Ceea ce știu este că până să ajung așa ceva mai am mult de muncit. Iubesc una dintre afirmațiile repetate ale lui Victor Rebengiuc, care spune cu toată seriozitatea că lucrul pe care și-l dorește cel mai mult este să devină un foarte mare actor – el fiind, după cum bine știm, un foarte mare actor! Așadar, nu mă consider un monstru sacru. Cristi Popescu m-a convins să joc în spectacol prin ceea ce mi-a spus; m-a atras, ne-am înțeles perfect, n-am descoperit nici o diferență între noi și nici nu cred că ar exista vreuna; cât despre experiența fiecăruia dintre noi ca profesioniști, raportul este strict administrativ, formal și biologic. Dacă apare un regizor tânăr, un talent tânăr, înțâlnirea cu cei care au puțin mai multă experiență trebuie să se petreacă urgent, în folosul ambelor părți. Astfel se realizează un transfer de energie, de la cel mai tânăr, mai neexperimentat, către cel mai experimentat, și invers.

Am auzit că veți face un nou spectacol cu el.

Adrian Pinteau (alături de Cristina Toma) în Copiii unui Dumnezeu mai mic

Are un proiect, o piesă foarte interesantă, care se numește **D.I.D. Hesse is dead**; ultimul criminal nazist care n-a fost eliberat. Toți au fost eliberați, sau au murit, sau... Cum știm, singurul care a trăit foarte mult și s-a stins într-un mod misterios, în închisoarea de la Spandau, neputând fi eliberat nici măcar la bătrânețe din cauza (se pare) a unui boicot al sovieticilor împotriva americanilor, este el. Ce se ascunde sub asta? Un mic mister al celui de-al doilea război mondial, pe care încercă să-l lumineze autorul piesei, fără să-l prezinte în totalitate. Mi-ar plăcea să putem face piesa asta! Dacă nu, altceva. Cu Cristi aș lucra cu imensă plăcere, oricând. E rapid, viu, se mișcă repede, gândește repede și eficace.

Există posibilitatea unei fuziuni între compania dumneavoastră și a lui?

Mi-aș dori, dar compania mea este deocamdată ceva incert. Ea există, funcționează din punct de vedere juridic, dar eu încă nu dispun de un capital care să-mi permită angajarea unor actori sau a unor oameni de scenă.

Cum se face că nu sunteți un om încrezut?

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să nu fiu, pentru că e un lucru pe care îl detest cu toată ființa. Numai cineva căruia îi lipsește încrederea calmă și simplă în sine însuși are o asemenea trăsătură. De altceva avem nevoie: să vorbim direct, la obiect, să nu pierdem (risipim) ceea ce avem de la Dumnezeu – creierul, gândurile, sensibilitatea, viața – în tot felul de cotloane imunde ale existenței pe Pământ, atâta câtă avem de dus. Dacă descoperim mai repede cât de simplu și, în același timp, cât de esențial este totul, o să ne putem bucura de o lumină interioară de care cred că avem nevoie din ce în ce mai mult, în zăpăceala asta de sfârșit de mileniu.

Dar colegii dumneavoastră?

Nu știu. Dacă eu par încrezut, s-ar putea să fie și o greșeală de percepție. Cât despre colegii pe care îi cunosc mai bine, nu știu ca vreunul dintre ei să fie "încrezut". Nu cred că marii artiști sunt încrezuți, iar în generația mea (și mă bucur că e așa!) există deja câțiva mari artiști; nu vorbesc despre cei puternici "promoționați"...

Dumneavoastră ați fi fost așa cum sunteți și dacă n-ați fi devenit actor?

Cu siguranță.

Am auzit spunându-se că Adrian Pintea e așa doar pentru că nu e, de fapt, actor, ci are o structură de... medic. Ce părere aveți despre asta?

De fapt, visul meu a fost să devin medic! Nu știu de ce nu s-a întâmplat așa...

Probabil că nu trebuia să se întâmple. Dar de dorit, mi-am dorit.

Ați dat examen la Medicină?

Nu, n-am ajuns să dau examen, pentru că lucrurile s-au precipitat și m-am trezit, așa, brusc, într-o lume pe care abia târziu am învățat s-o iubesc, foarte târziu; am refuzat-o multă vreme. Dar nu poți trăi într-un mediu fără să-l iubești. Felul mai "bătrânicos" în care am învățat – lovindu-mă cu capul de pereți, în dreapta și în stânga – să iubesc această profesie și această lume, cu un patos inconștient, a făcut să mă pierd în căderi ridicole... Dar medic, da, aș fi vrut să fiu! Cred că am gândire de medic și mai cred că domeniile care m-ar fi preocupat ar fi fost psihologia, neurologia, psihiatria. De fapt, acum le întălnesc mereu, pentru că sunt preocupări pe care actorii le au când își construiesc personajele. Deci, undeva, foarte departe, există un punct comun între medici și artiști; ceea ce fac aceștia în final înseamnă tot un fel de terapeutică. Recuperare, asta mi-ar fi plăcut să fac: recuperare după șocuri emoționale, după traume. Adică, după ce omul cade (cum toți cădem) într-o groapă, după o mare durere sau o mare pierdere, să-l scoți, să-l faci să iasă din nou la lumină, să-l înveți din nou "cu viața" asta mi se pare superb! Ceea ce fac actorii pe scenă este tot un fel de terapeutică, dar cu alte mijloace. Toți spectatorii care vin la teatru, cu excepția criticilor, care se fosilizază îngrozitor de repede (nu toți, dar majoritatea, să-mi fie iertat, pentru că se pierd în informația despre teatru și uită emoția lui) vor să asculte o poveste. Or e tot un fel de tratament, nu? Să-l scoți pe om din mizeria de zi cu zi, care-l banalizează, și-l vulgarizează, și-l chinuie și să-l transportezi în altă parte, unde, pentru un timp, își poate exercita calitățile pe care, altfel, și le înăbușă aproape cu bună-știință, le împiedică să

existe...

Dar publicul care devine, într-un fel, dependent de teatru?

Aici e un mare pericol! Pentru că teatrul este o iluzie. (N.n. Într-un alt interviu Adrian Pintea nega acest lucru, cu argumente!) Trebuie să recunoaștem asta, de la început. E o impostură toată povestea cu actorii care intră în pielea personajelor și nu mai pot ieși de acolo, sau cu spectatorul care devine idolatru al cutărui actor sau al cutărei actrițe; astea sunt psihoze, cazuri speciale. În mod normal, iluzia se termină, povestea se termină cu "și au trăit fericiți, și-am încălecat pe-o șar..." Apoi ne întoarcem la viața de toate zilele. Imbogățirea se petrece pe un plan mult mai subtil. Este o reîncercare cu energie, o reconectare la niște surse pe care, în mod obișnuit, le ignorăm, le dăm uitării. E o experiență fascinantă. Asta nu se întâmplă la film. Acolo ai un singur partener: camera. Filmul se joacă pe el însuși. E mort. Tu îl crezi, cu emoțiile tale, cu ceea ce ai în tine, din ceea ce vezi. La teatru, energiile funcționează direct și de aceea există public talentat și mai puțin talentat, mai receptiv și mai puțin receptiv.

Dar atunci când psihoza apare în cazul celor din teatru, nu e mai puțin grav?

Nu înțeleg.

Păi, mie cam asta mi se întâmplă: vin la teatru, văd și cred că asta e viața mea și... gata!

Eu zic că e cam devreme să-ți pui acest diagnostic, dar probabil că, deocamdată, e lucrul care îți face cel mai bine. Gustă-l din plin! Cred că e vorba doar de o etapă; ai să vezi că va veni și o vreme când n-ai să mai suporti să vezi teatru și apoi, mult mai târziu, va reveni timpul când îl vei iubi, dar în cunoștință de cauză.

Ioana Florea

